

vilde berøves Amtsbarbererne nogen dem tilhørende Eiendom, for hvilken det kunde paalægges enten Staten eller Kommunen at udrede Erstatning; men da Barberamterne dog hidtil ere blevne betragtede som Eiendom, idet de ikke blot have været Gjenstand for Salg af deres Besiddere, men endog ved disses indtrufne Dødsfald ikke ere blevne bortgivne af det Offentlige, men paa Skifte solgte til Fordeel for Arvingerne, saa at en vis Billighed synes at kunne tale for, at Erstatning tilstedes, fandtes der dog heller ikke Anledning til uden Videre at ophæve Barberlauget, forinden Spørgsmaalet havde været forelagt nuværende Interessenter i samme. Idet Indenrigsministeren i Genhold hertil gav Lauget Leilighed til at erklære sig, om det vilde gaae ind paa den paatænkte Ordning af Sagen, tilfoiede han, at Ministeriet i modsat Fald vilde lade det afgjøre ved Domstolene, om der derved maatte forarsages Amtsbarbererne en saadan Berøvelse af Eiendom, som efter Grundlovens § 87 skal være Gjenstand for Erstatning.

Paa en i den Anledning sammenkaldt Laugsforsamling blev det vedtaget at andrage paa Sagens Afgjørelse ved Domstolene.

Den af den daværende Indenrigsminister i Afagt stillede judicielle Afgjørelse af Spørgsmaalet om en eventuel Erstatning for Amtsbarbererne i Tilfælde af Laugets Ophævelse synes imidlertid ikke at kunne tilkomme dem, da Staten ikke derved berører noget privatretligt Forhold, men kun benytter den samme ligeoverfor den enkelte Næringsbruger uimodsigelig tilkommende Myndighed til at bestemme Betingelserne for Afgangen til de forskjellige Næringsveie efter de Principer, der til enhver Tid ansees at have Fortrinet, — en

Forholdsregel, der ikke faaer nogen en Søgmaalsret begrændende privat Charakter derved, at Lab for den Enkelte kan blive en Følge af dens Gjennemførelse.

Men, medens man saaledes i dette Punkt dissentierer fra den daværende Indenrigsminister, maa man iøvrigt tiltræde, hvad der tidligere er anført saavel angaaende Hovedspørgsmaalet, Barbeernæringens Ordning for Fremtiden, som angaaende Erstatningsspørgsmalets Realitet.

Hvad Hovedsagen angaaer, maa man nemlig med det Kongelige Danske Cancellie og de Autoriteter, som senere have droftet denne Sag, være enig i, at Opgaven under Barbeernæringens nuværende Oplosningstilstand paa hensigtsmæssigt Maade løses derved, at denne Næring aldeles frigives, saa at Afgangen til dens Udøvelse alene gjøres afhængig af Borgerstabs Erhvervelse. For de nuværende Frimestere, der som saadanne kun have erlagt halvt Borgerstabsgebyr, bør Berettigelsen til Udøvelse af Barbeernæring overensstemmende med denne Lov dog være betinget af, at de forinden erlægge Forskjellen mellem det hidtilværende Gebyr som Barberfrimester og det Gebyr, der for Borgerstabs som Barber efter nuværende Lov maatte blive bestemt, og som af Kjøbenhavns Magistrat er anseet passende at kunne ansættes til det for Amtsbarbererne hidtil normerede Gebyr 23 Rbd. Ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Næringsens Omfang maa man tiltræde Communalbestyrelsens Forslag, kun med den ubetydelige Modification, at man, ved Siden af den Barbererne tillagte Ret til at opfatte Saxe, ikke har fundet Anledning til, hvad Knive angaaer, at indskrænke denne Ret til Barberknive alene.